

[Aage Fogh.]

slår vi må gå op til en højde, der afgrænses af 130 pct. af ejendommens panteværdi; ved panteværdien forstås vi i denne henseende ejendomsskylden plus den skattemæssige værdi af besætning og inventar. Denne skattemæssige værdi er i det brug, jeg har nævnt som eksempel, 35 000 kr. Herefter må sælgerprioriteten gå op til 45 500 kr. Man vil derefter se, at når handelsprisen er 60 000 kr., bliver udbetalingen for sælgeren 14 500 kr.

Der er adskillige af de unge, der melder sig, som selv har opsparet et lignende beløb, og de vil da kunne anses for kvalificerede i henhold til jordlovens § 5, stk. 1, til at kunne få statslån og træde ind som købere ved ejerskifte i disse brug. Vi regner endvidere med, at i de tilfælde, hvor det er børn, der afløser forældrene, vil forældrene overlade børnene brugene til en lavere pris end den virkelige handelsværdi, i dette tilfælde 60 000 kr. Altså, selvom de unge ikke fuldt ud råder over 14 500 kr., vil de alligevel kunne glide ind som afløser for forældrene.

Vi finder det rigtigt, at man under de gældende forhold gennemfører dette, og jeg anbefaler lovforslaget til tingets velvilje, idet vi håber på, at der vil være mulighed for, at børnene kan afløse forældrene også i disse brug.

Det andet lovforslag, jeg skal fremsætte, er et forslag om at stille midler til rådighed for rationalisering indenfor håndværks- og landbrugsvirksomheder.

På grundlag af de erfaringer, der hidtil er indvundet ved udlån af midler fra genopbygningsfonden, har vi fået den opfattelse, at det er et meget betydningsfuldt arbejde, der her er tale om, og at det er et arbejde, der skal fortsættes. Imidlertid er forholdet i praksis i dag det, at genopbygningsfondens midler, i hvert tilfælde for så vidt angår den afdeling, der er stillet til rådighed for rationalisering indenfor håndværk og landbrug, er opbrugt. Vi foreslår derfor, at der stilles 25 mill. kr. til rådighed for hvert af disse formål.

Vi foreslår endvidere, at de renter og afdrag, der skal flyde af de lån, der her er tale om, ikke skal indbetales på reguleringskontoen i nationalbanken, men at de skal opspares i en fond og atter udlånes i fremtiden. Dertil kommer, at vi foreslår, at den ordning, som blev truffet i de to love nr. 237 og 238 i 1950 om lån til rationali-

sering indenfor landbrug og håndværk, og som gik ud på, at lån og afdrag skulle afskrives på reguleringskontoen, ændres således, at også disse indgår i en fond, hvorfra de skal kunne udlånes i fremtiden til løsning af de formål, der her er tale om, eller til anvendelse på anden måde, hvis der sker ændringer indenfor erhvervslivet, der tilsiger en fornuftig anvendelse på andre områder.

Jeg fremhæver, at det forslag, vi stiller her, er stillet på grundlag af indhøstede erfaringer. Jeg gør opmærksom på, at med hensyn til de udlån, der hidtil har fundet sted, er forholdet det, at de ca. 75 mill. kr., der er udlånt til landmænd, er udlånt til ca. 10 000 lånere, og at de 10 mill. kr., der er udlånt til håndværkere, er udlånt til knap 1 000 lånere. Det vil sige, at de gennemsnitlige lån for landbrugets vedkommende andrager ca. 7 500 kr., og at de gennemsnitlige lån for håndværket andrager ca. 11 000 kr. Man vil heraf se, at vi ved denne udlåning med relativt små midler kan komme et overordentlig stort antal erhvervsudøvere til hjælp, og vi anser det for at være meget, meget vigtigt, at dette arbejde bliver fortsat i fremtiden.

Som nærmere motivering herfor vil jeg pege på de undersøgelser, der er foretaget af landøkonomisk driftsbureau, som i Jylland har undersøgt flæskeproduktionens økonomi i en række forskellige stalde. Det er her kommet til det resultat, at man ved en forholdsvis beskedent forbedring af staldforholdene kan opnå en billigsgørelse, der ligger helt op til 100 kg. korn pr. produceret gris. Vi har haft lignende undersøgelser for mælkeproduktionens vedkommende, og disse har vist noget tilsvarende. Vi ved jo, jeg må sige desværre, at tusinder af danske stalde udover landet i øjeblikket trænger til forbedring, og derfor finder vi det helt uforsvarligt på nuværende tidspunkt at standse det arbejde, der her er tale om.

Jeg ved meget vel, at enkelte af tingets medlemmer vil række fingeren i vejret og sige: pengeudpumpning, inflationsfare, og jeg skal selvfølgelig ikke benægte, at hvis vi bruger et par hundrede millioner kroner på dette område i den kommende tid, er det pengeudpumpning, men vi har den opfattelse, at inflationsfaren ikke skal bekæmpes udelukkende ved at spare, men også ved at producere, navnlig ved at producere